

1922, a že tedy podle toho, co shora bylo uvedeno, se tato superarbitrace stala perfektní teprve tímto dnem 28. července 1922. Spadá tedy tato superarbitrace a tím více ovšem i superarbitrace ze 4. října, recte ze 6. prosince 1922 do doby po převzetí st-le, pročez již z tohoto důvodu nemohou tyto superarbitrace padati na váhu s hlediska § 10 zák. č. 288/1924.

Pokud jde o superarbitrace z r. 1917 a 1918, zjistil nss ze spisů správních, že dne 19. října 1917, resp. dne 24. května 1918 byl superarbitrační komisí učiněn nálezný a návrh, že však přes to, že tyto výroky superarbitrační komise byly i dotyčným odborným oddělením býv. min. války přezkoumány, toto min. konečného rozhodnutí ve smyslu cit. služ. předpisu A-42 nevydalo. Proto nelze již z tohoto důvodu přihlížeti ani k těmto superarbitracím z r. 1917 a 1918, — nehledě dále ani k tomu, že při obou těchto superarbitracích a stejně i při superarbitraci z 20. července 1921 nebyla u st-le zjištěna trvalá nezpůsobilost k voj. službě, jaká podle §§ 2 a 7 zák. z 27. prosince 1875 č. 158 ř. z. a podle §§ 32 a 36 cit. služ. knihy A-42 jediné zakládá nárok na přeložení do výslužby, nýbrž jen nezpůsobilost dočasná, která zakládá pouze nárok na poskytnutí dovolené s čekáním, jež dle služ. řádu voj. jest službou činnou. St-lovu převzetí dle § 2 zák. č. 194/1920 nepředcházelo tedy superarb. řízení ve smyslu shora uvedeném, naopak jeho převzetí se stalo ve smyslu § 10 zák. č. 288/1924 bez superarbitračního řízení, pročez st-l nemá nároku na úpravu zaopatř. požitků podle zák. č. 288/1924.

St-l namítá ještě, že má na úpravu zaopatř. požitků dle zák. č. 288/1924 nárok i vzhledem k ustanovení § 4 tohoto zák.

Ani tato námitka není však důvodná, neboť § 4 zák. č. 288/1924 mluví pouze o gážistech ve výslužbě býv. rak.-uher. (rak. nebo uh.) armády, tedy o gážistech, kteří byli do výslužby přeložení do dne 28. října 1918, kdežto st-l sloužil v býv. armádě rak.-uher. až do 28. října 1918 aktivně.

Č. 7596.

Rodinné právo. — Řízení správní: * Politické úřady správní nejsou v historických zemích příslušny rozhodovati o nároku rozloučeného manžela na ně vzneseném, aby rozloučené manželce bylo zakázáno užívatí jeho jména.

(Nález ze dne 30. listopadu 1928 č. 22.275/25.)

Prejudikatura: jinak Boh. A. 184/19.

Věc: Dr. Jaroslav D. v Praze (adv. Dr. Viktor Keyř z Brandýsa n./L.) proti ministerstvu vnitra (za zúč. Leontinu D. adv. Dr. Jar. Röschl z Prahy) o užívání jména rozloučené manželky.

Výrok: Nař. rozhodnutí se zrušuje pro nezákonnost.

Důvody: Dne 28. února 1922 podal st-l u zsp-é v Praze žádost, aby bylo uznáno, že jeho rozloučené manželce nepřísluší nadále jako příjmení jméno D., nýbrž že se má nazývat nadále svým jménem dív-

čím B. a by jí důsledkem toho bylo užívání příjmení D. zakázáno. Žádost tu odůvodňoval tím, že jeho manželství bylo výhradně z viny manželky soudně rozloučeno.

Žádosti této zsp v Praze nevyhověla z důvodu, že o. z. o. neobsahuje žádného zákonného ustanovení, kterým by bylo v případě manželství rozlukou zrušeného odňato manželce právo k užívání jména jejího bývalého manžela. Vyřizujíc odvolání proti tomu podané a obsahující stejný petit jako žádost z 28. února 1922, vyslovalo min. vnitra, že neshledalo příčinu, aby učinilo nějaké pozměňující opatření v této věci, ježto není zákonného předpisu, opravňujícího rozloučeného manžela k žádosti, aby rozloučené manželce bylo uloženo, aby neužívala jména rozloučeného manžela, nýbrž svého jména dívčího.

Maje rozhodovati o stížnosti podané do tohoto rozhodnutí, musil nss předem z úřední povinnosti zkoumati kompetenci žal. úřadu.

Úřad I. stolice zamítl žádání st-lovo z důvodů meritor., totiž proto, že neshledal žádného předpisu, podle kterého by bylo možno rozloučené manželce odejmouti právo k užívání jména jejího manžela. Odvolání proti tomu podané vyřídil žal. úřad rovněž meritorně, neboť neodmítl je pro nedostatek legitimace st-lovy, nýbrž vyslovil v podstatě totéž, co úřad I. stolice, tím že odepřel rozhodnutí tohoto úřadu změnit z důvodu, že neshledal předpisu opravňujícího manžela k tomu, aby se domáhal toho, aby rozloučené jeho manželce bylo zakázáno užívání jména rozloučeného manžela.

Nss zaujal v usnesení svého odborného plena ze 16. dubna 1928 právní stanovisko, že politické úřady správní v zemích historických nejsou příslušny věcně rozhodovati o nároku rozloučeného manžela na ně vzneseném, aby rozloučené manželce bylo zakázáno užívati jeho jména. Názor tento sdílí nss i v případě daném, neboť jde tu v podstatě o otázku, jaké účinky má rozloučení manželství pro manželku co do užívání jména, t. j. zda má užívati jména nabytého manželstvím, či jména dřívějšího. Řešení této otázky spadá však do oboru práva rodinného právě tak, jako zodpovědění otázky, zda má manželka povinnost užívati jména manželova vzhledem k ustanovení § 92 o. z. o. Řešení otázky tohoto práva nenáleží však v hist. zemích úřadům správním.

Jestliže tudíž v daném případě úřady správní pustily se do řešení této otázky, překročily meze působnosti zákonem jim dané a bylo proto nař. rozhodnutí zrušiti podle § 7 zák. o ss.

Č. 7597.

Elektrisace. — Řízení správní: * Okolnost, že všeužitečný podnik elektrický opomenul před zahájením řízení dle § 18 zák. z 22. července 1919 č. 438 Sb. vstoupiti v jednání s majiteli pozemků o užívání jejich nemovitostí pro elektrické dílo dle § 5 vl. nař. z 25. října 1920 č. 612 Sb., zakládá již sama o sobě podstatnou vadu řízení.

(Nález ze dne 30. listopadu 1928 č. 32.151.)